

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Any 431: Concili d'Efes

En la sessió d'obertura del Sínode per a l'Orient Mitjà (10-24 d'octubre del 2010) el papa Benet XVI va recordar que «el Concili d'Efes va legitimar per a Maria el títol de *Theotókos* [Mare de Déu, en grec], *Dei Genitrix* [en llatí], i en aquesta gran paraula havia resumit tota la doctrina de Crist, de Maria, tota la doctrina de la redempció.

»En realitat, *Theotókos* és un títol atrevit: una dona és Mare de Déu. Es podria dir: com és possible? Déu és etern, és el Creador. Nosaltres som criatures, estem en el temps: com pot una persona humana ser Mare de Déu, de l'Etern? Es comprèn, doncs, que hi hagués una forta oposició,

en part, contra aquestes paraules. Els nestorians deien: es pot parlar de *Khristotókos* [Mare de Crist], sí, però de *Theotókos* no: *Theós*, Déu, és més enllà, per damunt dels esdeveniments de la història. Però el concili va decidir això, posant així en evidència l'aventura de Déu, la grandesa d'allò que ha fet per nosaltres.

»Déu no es va recloure en ell: va sortir de si mateix, es va unir de tal manera, tan radicalment amb aquest home, Jesús, que aquest home Jesús és Déu i, en parlar d'ell, parlem també de Déu. No nasqué només un home que tenia a veure amb Déu, sinó que en ell nasqué Déu a la terra.»

Diumenge V de Pasqua | Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols (6,1-7)

Per aquells dies anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula.» Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Tímon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans. La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

Salm responsorial (Salm 32)

Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.

Lectura de la primera carta de sant Pere (2,4-9)

Estimats, acosteu-vos al Senyor que és la pedra viva.

Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». [...]

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (14,1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meva, perquè també vosaltres visqueu allà on joestic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig.» Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu, com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist.» Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més.» Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui em veu a mi, veu el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que joestic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no vénen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: joestic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

2

full

Confiança | Pere Casas Font

Trobar algú que enmig de la crisi econòmica t'obri perspectives d'esperança és sempre d'agrair i de valorar. També ho és que algú t'inspiri confiança quan passes per un mal moment. Sempre ha estat una ajuda fonamental per a les persones, aquesta de la confiança. Oi més quan saps que aquesta persona mai no et defraudarà, perquè és «el camí, la veritat i la vida».

Jesús és aquesta persona i gràcies a la seva paraula: «Confieu en Déu, confieu també en mi», sabem de cert que seguint el seu camí arribarem a la veritat, a la vida,

a Déu. Com ens ho escrivia un home de Déu, «en Jesús els homes i dones podem anar descobrint el camí més encertat per a viure, la veritat més segura per a orientar-nos i el secret més esperançador d'una vida per sempre».

La confiança a què ens invita Jesús, ¿no trobeu que és un ressò d'aquelles altres paraules de la matinada de la resurrecció, paraules que diu, primer l'àngel, i després, el mateix ressuscitat: «No tingueu por»? Que «els nostres cors s'asserenin», doncs, i confiem plenament en el Crist ressuscitat!

Vocacions per a la nova evangelització | Romà Casanova, bisbe de Vic

Un signe de vitalitat d'una comunitat cristiana són les vocacions a la vida consagrada que hi sorgeixen. La vida baptismal porta el creient, des de la consagració pròpia en raó del baptisme, a la diversitat de les vocacions. Totes les vocacions cristianes tenen una arrel missionera i apostòlica, perquè tota l'Església és evangelitzadora per essència.

En el si de les comunitats cristianes amb vitalitat sorgeixen de manera normal les vocacions a la vida religiosa, consagrada, missionera, sacerdotal.

La manca de vocacions a la vida consagrada és una de les manifestacions més clares de la manca de vitalitat de les nostres comunitats cristianes. I aquesta manca de vocacions entre nosaltres manifesta la necessitat de l'evangelització i de la missió aquí i ara.

En un temps no molt llunyà les nostres comunitats i famílies van donar moltes vocacions a la vida consagrada. I d'això en donem gràcies a Déu. Aquestes vocacions són un do de Déu que ha fet i fa molt de bé, no solament a la nostra Església diocesana sinó també més enllà de les nostres fronteres.

En aquest moment de pobresa en relació amb les vocacions ens cal incrementar la nostra esperança en l'amor sempre fidel de Déu que no abandona mai la seva Església. I amb aquesta esperança demanar-li el do de les vocacions, el regal de les persones lliurades del tot al Senyor per al servei de la nova evangelització.

Els religiosos, presents en els diferents àmbits de la vida social i eclesial, han d'anar deixant aquesta presència per la manca de vocacions. Els buits que deixen són molt més que la funció social que feien. La vida consagrada aporta una presència d'Església i del mateix Crist en escoles, hospitals, residències, parròquies, pobles, barris... que ningú no podrà substituir.

Els sacerdots, especialment els rectors de les parròquies, aquells que formen part de la mateixa fesomia del poble, perquè hi viuen lliurats al servei de tots els seus germans, es van fent grans i han d'anar deixant el ministeri de rector. El sacerdot en un poble o en un barri és molt més que un ciutadà que fa una funció; en la seva persona, consagrada a Déu pel sagrament de l'orde, es fa present el mateix Crist, Bon Pastor, sobretot en la celebració del sagraments i en la predicació de l'Evangelí, però també en tota la seva vida, que ha de ser transparència de Crist, Pastor, Sacerdot, Mestre i Espòs.

La pregària per les vocacions a la vida consagrada ha de tenir en nosaltres un convenciment: per a la nova evangelització necessitem religiosos i sacerdots. Cal que els demanem amb esperança confiada al Senyor dels sembrats. Cal repetir moltes vegades i des del fons del cor, confiant solament en la misericòrdia del nostre Déu: Doneu-nos, Senyor, molts i sants sacerdots. Doneu-nos vocacions a la vida consagrada. Doneu-nos famílies verament cristianes.

Agenda litúrgica de la setmana

22 □ **Diumenge V de Pasqua / Cicle A.** Santa Joaquina de Vedruna, religiosa (†1854). Santa Rita de Càssia, religiosa (†1457).

Lectures: Fets 6,1-7 / Salm 32 / 1Pere 2,4-9 / Joan 14,1-12

Litúrgia de les hores: Setmana I

23 □ **Dilluns.** Sant Desideri, bisbe (†608). Sant Florenci, màrtir (†548).

Lectures: Fets 14,5-18 / Salm 113b / Joan 14,21-26

24 □ **Dimarts.** Maria Auxiliadora.

Lectures: Fets 14,19-28 / Salm 144

/ Joan 14,27-31a

25 □ **Dimecres.** Sant Beda, el Venerable, prevere i doctor de l'Església (†735). Sant Gregori VII, papa (1020-1085). Santa Maria Magdalena de Pazzi, religiosa (†1607).

Lectures: Fets 15,1-6 / Salm 121 / Joan 15,1-8

26 □ **Dijous.** Sant Felip Neri, prevere (†1595).

Lectures: Fets 15,7-21 / Salm 95 / Joan 15,9-11

27 □ **Divendres.** Sant Agustí de

Canterbury, bisbe (†605). Sant Juli, màrtir (†311).

Lectures: Fets 15,22-31 / Salm 56 / Joan 15,12-17

28 □ **Dissabte.** Sant Lanfranc, bisbe (†1089).

Lectures: Fets 16,1-10 / Salm 99 / Joan 15,18-21

29 □ **Diumenge VI de Pasqua / Cicle A.** Sant Just, bisbe (s. VI).

Lectures: Fets 8,5-8 / Salm 65 / 1Pere 3,15-18 / Joan 14,15-21

Des de Roma: Joan Pau II, el primer beat del segle XXI | Xavier Bisbal i Talló

Més precisament, el primer beat que ha mort en el present segle. Fou el proppassat diumenge 1 de maig quan Benet XVI proclamava nou beat el seu antecessor, Joan Pau II. Fou un fet històric, per la rellevància del pontífex en la història recent de l'Església i també perquè és la primera vegada, des de fa segles, que un papa beatifica el seu immediat predecessor. Fou també el papa actual qui va decidir que el pontífex només presidirà les canonitzacions, no les beatificacions. Doncs aquesta fou la segona vegada que Ratzinger fa una excepció a aquesta norma, després de la beatificació, el setembre del 2010, del cardenal John Henry Newman a Birmingham.

Ja en el funeral de Joan Pau II van aparèixer entre el poble unes pancartes reclamant la seva canonització: «santo subito». Això expressà en aquells moments el sentiment de moltes persones respecte a Joan Pau II: vam conèixer un sant en vida. I el primer pas per a aquest reconeixement ja ha arribat.

El nou beat fou proclamat a les 10.38 hores, i els fidels presents a la plaça de Sant Pere i als carrers i places adjacents van aplaudir durant uns quants minuts, mentre sonava el nou himne dedicat al beat i onejaven milers de banderes. A la façana principal de la basílica de Sant Pere fou descobert un retrat gegant del nou beat, en què es veu el papa Wojtyła somrient amb l'estola vermella, una còpia d'una foto de l'any 1995. Se'ns posà a tots els presents –i a molts espectadors per televisió– la pell de gallina.

La cerimònia va permetre veure un Benet XVI feliç, molt feliç. Ell mateix –contràriament al seu estil– va buscar els aplaudiments a l'inici de l'homília alçant la veu amb força quan digué amb emoció: «el dia esperat ha arribat aviat perquè així ho ha volgut el Senyor. Joan Pau II ja és beat». També destacà que «amb el seu testimoni de fe, d'amor i de valor

apostòlic, acompanyat d'una gran humanitat, aquest fill exemplar de la nació polonesa va ajudar els cristians de tot el món a no tenir por de dir-se cristians» i també «va ajudar a no tenir por de la veritat, perquè la veritat és garantia de la llibertat». «Ens va retornar la força de creure en Crist», digué amb fermesa.

El Sant Pare va repetir les paraules del seu antecessor aquell 22 d'octubre de 1978 quan va pronunciar les paraules: «No temeu, obriu les portes a Crist», ell mateix ho va dur a terme en primera persona, ja que va obrir «la societat, la cultura, els sistemes polítics i econòmics» a Crist «amb la força d'un gegant».

Benet XVI destacà «la profunditat espiritual i de les intuïcions que sostenien el seu servei» i sempre el va impressionar «l'exemple de la seva oració», perquè Karol Wojtyła «se submergia en la unió amb Déu, també enmig de les múltiples ocupacions del seu ministeri». Benet XVI concloué que el missatge del papa difunt fou que «l'home és el camí de l'Església i Crist és el camí de l'home» i que «amb aquest missatge Joan Pau II va acompanyar el poble de Déu a travessar el llinar del tercer mil·lenni, que gràcies precisament a Crist ell va poder anomenar llinar de l'esperança».

Joves de la diòcesi de Vic hi foren presents

Un grup de joves de la diòcesi de Vic va participar el cap de setmana del 30 d'abril i 1 de maig en la beatificació del papa Joan Pau II que va tenir lloc a Roma. Els joves, integrats en la peregrinació diocesana de Vic, es van traslladar en vaixell fins a Itàlia, acompanyats pel delegat de joventut, Mn. Jaume Casamitjana, i el vicari general, Mn. David Compte. A la capital foren allotjats a la casa de les Germanetes dels Ancians Desamparats, que, com sabem, també regenten l'Asil del Sant Crist d'Igualada.

A Roma foren visitats pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, i per dos dels sacerdots diocesans residents a la capital italiana, Joan Prat i Xavier Bisbal. Junts van celebrar l'eucaristia el matí del dissabte, en què el bisbe va enumerar els seus records personals de Joan Pau II, el papa que el va nomenar pastor de la nostra diòcesi. El grup va recórrer la capital italiana i participà en la vetlla prèvia, al Circ Màxim. La nit abans la van haver

Grup de joves de la diòcesi de Vic

de passar al ras, esperant que s'obrissin els accessos a Via della Conciliazione, de matinada. Amb més d'un milió de pelegrins d'arreu del món, van poder participar d'una magna celebració.

Les arrels igualadines de Joaquín Navarro Valls

L'ex-portaveu de la Santa Seu, Joaquín Navarro Valls, acabada la cerimònia de beatificació, davant de presència igualadina, va declarar que «les meves arrels estan a Igualada», referint-se al fet que el seu avi matern era fill de la capital de l'Anoia.

Precisament ell fou un dels testimonis que van parlar en la vetlla del Circ Màxim, declarant que Joan Pau II va ensenyar als joves «el que significa de veritat l'expressió t'estimo» i que va defensar sempre el caràcter transcendent de la persona: «jo vaig aprendre molt de Joan Pau II el respecte a la persona humana, en qui veia la imatge de Déu». Joan Pau II, per un emocionat Navarro Valls, «va rescatar la persona humana del pessimisme».

Una reflexió personal

Joan Pau II va conduir l'Església vers el segle XXI; és el primer sant mort en aquest segle, però era un home profundament del segle passat, marcat per molts esdeveniments que afectaren el seu país i la seva trajectòria personal. La seva beatificació, així es

va dir en la vetlla prèvia, no és un retorn al passat, no és nostàlgia. Això pensava jo veient molts joves pels carrers, alguns de la peregrinació organitzada per la diòcesi. Els qui ara ja són majors d'edat, només tenien dotze anys quan va morir Joan Pau II. La caiguda del mur de Berlín els sona a cosa llunyana. El temps passa ràpid i amb ells els reptes de cada època: ni la situació de l'Església en el 2005 és la del 2011 ni nosaltres som els mateixos.

Molts d'ells, però, quedaven hipnotitzats davant les imatges antigues de Joan Pau II que oferien les pantalles distribuïdes per la ciutat. Davant el que ens toca de viure, pensava, tant de bo que sapiguem afrontar els reptes d'avui i les dificultats com ell ho va fer. Crec que posà les bases per a la recuperació d'una Església en números vermells. No tornem al passat, però la seva obra, la seva petjada, és molt present entre nosaltres; la Jornada Mundial de la Joventut que viurem aquest estiu n'és un exemple: seria possible sense l'impuls que li donà el papa difunt? Joan Pau II ens ensenya que necessita realment el Poble de Déu ara i sempre dels seus pastors: no necessita ni estratègics, ni estadistes, ni buròcrates (sense restar importància a tot això); necessita, sobretot, pastors sants, que mostrin amb la seva vida i paraules el rostre humà de Déu a tothom. Així ho féu Joan Pau II i per això ha estat beatificat.

La Congregació de Carmelites-Vedruna ha estat guardonada amb la Creu de Sant Jordi

Se li reconeix així la infatigable tasca realitzada durant 185 anys en diversos camps (sanitari, assistencial, social) i especialment en el camp educatiu. Per parlar del significat d'aquest guardó reproduïm un fragment de l'article que va redactar la germana Mabel Burgell, ccv.

Foto de Santa Joaquina de Vedruna

La fundadora i impulsora d'aquesta congregació va ser una filla de Barcelona, Joaquina de Vedruna. Casada i després viuda de l'hereu d'una finca rural de Vic, el mas Escorial, s'instal·là definitivament a viure-hi després que, prematurament, morís el seu espòs, Teodor de Mas. Anys després, amb els fills ja situats, va prendre la decisió de, com ella afirmava, «fundar germanes que volguessin abraçar les necessitats dels pobles en educació i en servei als malalts pobres». El projecte es posà en marxa a Vic el 26 de febrer de 1826, amb una primera petita escola a casa mateixa de la fundadora, el mas Escorial.

Ràpidament, la nova congregació va agafar embranzida i, quan va morir Joaquina de Vedruna l'any 1854, deixava una institució consolidada que amb els anys ar-

ribaria a fer-se present, només a Catalunya, en 135 poblacions, amb 89 escoles, a part d'hospitals i centres assistencials diversos. Dona cordial, afable i senzilla com tothom la recordava, educadora innata, plena de saviesa i de seny, va encetar una experiència educadora de compromís amb les persones i una pedagogia que és una aposta per les possibilitats creatives de l'amor.

Catalunya li deu haver iniciat l'escolarització sistemàtica de les nenes de les classes populars, especialment en l'àmbit de la Catalunya rural que, a les primeries del segle XIX, no tenien cap possibilitat d'accedir a l'escola. Afavorir els sectors populars i impulsar la promoció de la dona des d'una opció educativa cristiana van ser, des del principi, el compromís sostingut per la Congregació de les Carmelites de la Caritat. Actualment aquest compromís pren noves formes, ja que és del tot diferent la societat d'avui, primeres dècades del segle XXI, respecte a la dels primers anys del segle XIX. Però si Joaquina de Vedruna i la seva congregació van significar una positiva contribució al desenvolupament del país, contribució que avui és públicament reconeguda, no hi ha dubte que això és per a la gent Vedruna actual un estímul i una nova responsabilitat de servei, no solament a Catalunya, sinó als quatre continents on avui es troba present.

6
full

No et costarà més, no et tornaran menys

Amb aquesta frase som convidats a marcar la X de l'Església catòlica abans de signar l'imprès de la Declaració de la Renda.

També es pot marcar la casella destinada a fins socials i la frase continua essent veritat.

Si ho fem així, un 0,7% dels nostres impostos aniran a l'Església catòlica i un 0,7% a fins socials.

Val la pena de tenir-ho en compte, ja que, pagant el mateix, podem escollir els beneficiaris d'aquest 0,7%.

Marca la X de l'Església en la Declaració de la Renda

Ajudans a continuar ajudant

No et costarà més, no et tornaran menys
www.portantos.es

tantos
Projecte de l'Església Catòlica de Espanya

Embelliment del temple parroquial

Roda de Ter.- Avui, 22 de maig del 2011, cinquè diumenge de Pasqua, la parròquia de Sant Pere de Roda de Ter inaugura la recent millora d'embelliment general del temple. Feia trenta-set anys que el seu interior no s'havia pintat i l'aspecte que ofería era poc digne i més aviat trist. Ha calgut un mes i mig per a pintar tota la nau combinant el vermell òxid de columnes i arcs amb el beix pàl·lid de les parets i el salmó suau del sostre. També s'han refet els daurats de la cornisa i els capitells i s'han fet ressaltar les línies arquitectòniques amb una ratlla de vermell rosat. Tots ells, colors elegants, alegres i dignes.

Aprofitant l'avinentesa s'han restaurat dues imatges: la d'alabastre del patró sant Pere, que presideix el presbiteri, i la talla gran del sant Crist que hi ha a l'entrada. I, per acabar-ho d'arrodonir, s'ha retocat la il·luminació i s'han instal·lat dos ventiladors-aspersors de calor que faran baixar l'escalfor que ara es concentra a dalt al sostre i a la cúpula i així poder

treure les pantalles de butà que no són gaire elegants. La inauguració d'aquest embelliment se celebra a la missa de les 11, acompanyada pel conjunt Collsarola de flautes dolces i seguida d'un petit concert i de la projecció d'un *power-point* sobre el procés de pintura i restauració. Es conclou amb un pisolabis.

Breus

► **Mon. Romà Casanova, bisbe de Vic**, a la plaça de Sant Pere del Vaticà, el passat dia 1 de maig, junt amb altres germans en l'episcopat. En el moment de fer la foto faltava poc perquè comencés la cerimònia de beatificació de Joan Pau II. A les pàgines centrals es completa la informació sobre aquest esdeveniment.

► **En la missa de cloenda de l'Any Jubilar del Mil·lenari del Sant Dubte d'Ivorra**, que tingué lloc el passat dia 1 de maig a la tarda, un dels concelebrants –que en la foto podem veure a l'esquerra del senyor bisbe de Solsona– fou Mons. Valentí Miserachs, autor de la música de l'Oratori «Noces de sang». Aquest Oratori fou interpretat,

respectivament, els dies 6, 7 i 8 de maig als següents llocs: església de Santa Maria de Cervera, catedral de Solsona i església de Sant Cugat d'Ivorra.

► **Falten menys de noranta dies** per a la Jornada Mundial de la Joventut que té com a lema una frase de sant Pau: *Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe (Col 2,7)*. En els dies previs, de l'11 al 15 d'agost, el nostre bisbat es prepara per acollir prop de quatre mil joves de països europeus que hi participaran. Un dels mitjans per a seguir la informació sobre la present JMJ és la pàgina web del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joves de Catalunya i Balears: www.jovesij.com.

Des hommes et des dieux | Josep Molist i Rifà.....

Aquest és el títol original (traduït al castellà amb la variant *De dioses y hombres*, quan seria més apropiat *Uns homes i uns déus*) d'una bellíssima pel·lícula, obra del realitzador francès Xavier Beauvois, guanyadora del segon premi del festival de cinema de Cannes en la seva darrera edició. I malgrat que el títol sembli referir-se a un episodi èpic de la mitologia grega, es tracta d'una recreació del fet històric que, ara fa quinze anys, van viure els monjos cistercencs de la comunitat de Tibhirine, a Algèria, quan foren primer segrestats i, posteriorment, assassinats per membres del grup armat islamista GIA, en el context del conflicte polític que aquell país visqué en els anys noranta. La pel·lícula comença presentant plàsticament la vida quotidiana de la comunitat monàstica de *Nôtre Dame de l'Atlas* i la natural relació amb la població bereber local: la vida senzilla dels monjos, l'oració litúrgica, el treball a l'hort, l'elaboració de melmelades, la venda dels productes artesanals en el mercat setmanal i l'assistència a la població local, sobretot amb el dispensari mèdic (amb l'actuació brillant de l'actor Michael Lonsdale com a monjo-metge), el respecte i la participació en les festes familiars dels musulmans.

La pel·lícula aconsegueix, ja de bon començament, no sols captar l'atenció de l'espectador, sinó també fer-lo entrar en el clima social que es percep cada vegada més enrarit. El *crescendo* de la tensió es mostra en la crisi

que la comunitat viu davant el repte de quedar-se o fugir. Amb una acurada construcció de plans i escenes, el film ens descobreix el procés d'evolució humana, psicològica i espiritual dels monjos. I encara que tota la pel·lícula constitueix un símbol del sentit cristià de l'existència, el moment culminant d'aquest simbolisme es manifesta en l'evocació de l'últim sopar. Es tracta d'una escena amb un alt contingut emocional i estètic, accentuat amb la música del «Llac dels cignes», de Txaikovski, que es converteix en el pròleg de la passió dels monjos.

La serenor narrativa, l'esplèndida fotografia de les muntanyes de l'Atlas, la riquesa dels diàlegs, el silenci, els textos evocats i la delicadesa dels actors, provoquen una empatia inaudita en l'espectador. A mi m'ha agradat molt, no solament perquè es tracta d'un treball cinematogràficament aconseguit, sinó sobretot perquè constitueix un relat no militant, descarregat d'elements ideològics, però que, en canvi, mostra realísticament què és i com es pot viure la mística de l'evangeli en un context cultural on els cristians són minoria.

Crec que qualsevol persona amb sensibilitat no restarà indiferent en acabat de visionar un film que es presenta com un poema de la passió i mort de Jesucrist encarnat en l'Església dels màrtirs. Perquè el cristianisme viscut sincerament només pot ser martirial. Això és, una presència incòmoda i profètica; un tresor amagat enmig de situacions humanes, sempre incertes.

Llibres | La iniciació al silenci i a la pregària dels nens i nenes.....

Núm. 92 de la col·lecció Emaús que edita el Centre de Pastoral Litúrgica. Autor: Luis M. Benavides.

L'autor del llibre va néixer a Buenos Aires l'any 1959. És laic, casat, catequista, mestre i llicenciat en Relacions Humanes i Públiques. Dirigeix una escola primària a Buenos Aires i és membre de l'equip directiu de l'Institut Superior de Catequesi de l'Argentina.

En aquest nou llibre ens ofereix les seves experiències compartides, les seves suggerents reflexions i una abundant mostra d'exemples pràctics que, sense cap mena de dubte, es pot dir que serà un magnífic instrument al servei de catequistes, pares i educadors en general.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60